

Tuntematon presidentti

"Kuule sie pääsihteeri, mis sie tarviit oikei hyvää miestä? Täs siul ois sellanen", heitti Mara Kofi Annanille viime syksynä YK-päivän illallisilla.

Eihän Annan siihen hätään mitään keksinyt. "Ka, sodassahan niitä hyviä miehiä tarvitaan, muttei just nyt satu olemaan sopivaa sotaa päällä", hän pahoitteli.

Tshernomyrdin, joka istui samassa pöydässä, asettui puolustamaan Ahtisaarta: "Saatte nährä pojaat, että tästä tulee kahina. Se yks kohjo sieltä Ameriikasta lähtee ensin, ja teirän nilkit painaa perässä. Saa nähdä vaan, kuinka hänessä käy."

"Hehe, ei sitä niin vaan sotaan mennä", Annan toppuutteli. "Sitä paitsi se sota on kaukana, vaikka tulisikin, Balkanilla saakka."

"Herra pääsihteeri", muistutti Mara. "Se on nykyään kova kulkemaan. Salamasotaa kun on. Taitaa olla tarpeellista vähän selittää. Kun minä, meinaan, olen ennen ollut."

Ja niin Ahtisaari selitti ja selitti, ja kohta oli Kofillakin luu kurkussa: "Nyt mää ole hämmästyny. Mää ole niin kauhia hämmästyny etten mää ittekkä ollenkas tiärä kui hämmästyny mää ole. Nehän jyrää heitin!"

"Niinpä", painotti Ahtisaari, "siel pallaat ukkoloihe perskarvat."

"Varjele noita Naton herroja, etteivät löisi päätänsä Kosovon mäntyyn", päivitteli Tshernokin.

Siitä se kaikki oikeastaan alkoi. Ei aikaakaan, kun kävi juuri niin kuin Mara ja Tsherno olivat ennustaneet, ja silloin palasi Annanin mieleen syksyinen keskustelu.

"Pojat puhuivat YK:n tsupparin sanoneen, että Naton kirjuri oli kertonut, että teitin pitäisi nyt mennä sinne paikalle", hän ilmoitti.

"Mihin täst sit ollenka lähretä? Vissi Pelkraatiin ast?" tiedusteli Ahtisaari innostuneena.

"Sinne juuri", myönsi Annan. "Siellä kun on se tuttu pilikka."

Perillä Pelkraatissa Tsherno ja Ahtisaari sujuttivat itsensä neuvottelupöytään, jonka toiselta puolelta kuului vaimeata molotusta. Ahtisaari kuiskaili neuvojaan: "Oo iha rauhallinen. Niin miekii oon. Meil ei täs oo hättää. Nuohaa ne koht ovat kovil eikä myö. Millo häne kätes sattuu sopimukse kohal, ni sillo hänel tullookii noutaja."

Ei aikaakaan, kun Milosevicin käsi sattui avoimen sopimuksen päälle. Silloin Ahtisaari iski: "Nimi siihe. Justiisa nii."

Milo tuskin ehti tajuta, mitä tapahtui. Ehkä hänen katseensa havaitsi terävän välähdyksen vastapuolen silmissä, mutta sen merkitys jäi tajuamatta.

Kun nimi oli paperissa, Ahtisaari ei saanut pidätellyksi riemuaan: "Ei jumaulaut poja! Kyl mää ole senttä aika poika. Mää ihmettele oike ittiän. Mikä mää ollenka olenka. Suame sankari mää ole. Ja maalima. Ku vaa loppuis toikauhia humina pääst. En sunka mää vaan saanu sin vikka?"

"Oisko tuolla sellaseen ennee tiloja", hykerteli Tshernomyrdinkin.

Aika velikultia.

